

stands Kvinder? Hvis saa er, vil jeg som hørende til den sidstnævnte Stand og som en Ven af Sagen henstille til Udgivere og Medarbejdere af Bladet, om der ikke kunde og burde skrives i et mere jævnt Sprog, thi faa af os have enten litterære eller sproglige Forudsætninger til at læse de allerfleste Artikler med blot nogenlunde Udbytte. I saa Stykke tror jeg, at vore skrivende Kvinder i alt Fald som Bladudgivere have lidt at lære af vore skrivende Mænd. Blade som Højskolebl., Tidens Strøm o. fl. læse vi med Fornøjelse. Og de Ting, der forhandles, ere vel i sig selv ikke lettere og kunne da heller ikke siges at ligge os Kvinder nærmere, end hvad et Kvindeblad fører Ordet for; men saa maa det vel ligge i, at Sproget er jævner.

Man læse blot i „Kvinden og Samfundet“ Man hentyder til og citerer ganske løselig og kort Forfatteres Værker og Afhandlinger, som det ikke er hvers Sag at kjende, man bruger en overordentlig Mængde fremmede Ord, som besværliggjøre eller for nogles Vedkommende maaske helt umuliggjøre Forstaaelsen af Indholdet. Der er naturligvis en hel Del fremmede Ord gaaede ind i den almindelige Bevidsthed, saa at de kunne bruges uden videre Ulempe. Om deres større eller mindre Berettigelse kan tvistes, men det er alligevel ikke saadanne, jeg gjør Ophævelser over. Men kunde f. Ex. ikke det danske Ord sættes i Klammer ved Siden af det fremmede paa Steder, hvor dette ikke godt kunde undgaas? Man vil maaske svare mig, at Bladet ikke kan indlade sig paa Udførligheder, hverken i den ene eller den anden Retning, saalænge det ikke udkommer oftere. Men prøv at gjøre et Skridt der hen imod, maaske vi da fra vor Lejr kunne komme dem saa mandstærke i Møde paa Halvvejen, at der kan blive Raad til en Udvidelse af Bladet. — Det er for Resten ikke saa længe, at jeg har levet med i de Tanker, denne Bevægelse afføder, i alt Fald ikke bevidst og ikke under dette bestemte Navn: Kvindesagen; men ad anden Vej og under en anden Benævnelse vil jeg alligevel hævde, at jeg og en stor Part af mine Standsfæller i en Aarrække have haft Øjnene aabne for nær beslægtede Tanker og Krav, som vi vel ikke have faaet formet til noget bestemt Program, men dog lige fuldt have taget op ad praktisk Vej. Derfor, fordi det er min Overbevisning, at, hvad De nu virker, om kortere eller længere Tid vil komme ogsaa os til gode, kan jeg ikke undlade at fremkomme med ovenstaaende Tilkjendegivelse af vore Ønsker til Dem for om muligt at fremkalde en nærmere Tilslutning til gjensidig Gavn og til Hævdelse og Bekræftelse af Sagens Berettigelse. Og sker det, at vi en Gang mødes fra oven og fra neden eller fra By og fra Land, vil jeg hellere sige, da vil jeg tro, at De ikke skal finde os uden Forstaaelse af Kvindesagens berettigede Krav.

Fra de forskjelligste Sider viser der sig Uklarhed over, hvor Kvindebevægelsen stiler hen. Strindberg kalder den en Overklassebevægelse, Falkenstjerne betegner den i sin Anmeldelse af Astrid Stampes lille Bog vel nærmest som en Sybevægelse, idet han siger: „De (Kvændernes og Arbejdernes Kvinder) have kun i meget ringe Antal fundet Vej til „Dansk Kvindesamfund“, og Grunden hertil er vist nærmest den, at dette har taget for meget Sigte paa Forholdene i den højere Borger- og Embeds-